

Thư Hậu Phương

Trương Ngọc Phương

Cư xá đêm mưa, ngày... tháng... năm 1970...

Lá thư không bao giờ gởi.

Anh Trâu Điền Yêu Dấu

Khi viết năm chữ này, trái tim em đập những nhịp bất thường, ngón tay cầm viết cũng run rẩy.

Nhà trên rất yên lặng, chỉ còn mình em ngồi đây. Bàn học với một ngọn đèn neon tỏa màu xanh dịu dàng. Trước mặt em là tấm hình đen trắng nằm trên mặt giấy của cuốn nhật ký nhỏ, in rõ từng đường nét của một người lính đứng oai dũng. Chiếc nón sắt bao lưới ngụy trang gắn đầy lá cây, bộ đồ lính rằn ri mang nét hoa rừng. Treo lưng lẳng trên dây lưng trái lựu đạn, ba lô đeo vai rất lớn nhìn thấy được dù hình chụp từ phía trước, một tay cầm cây súng dài, tay áo xắn lên rất cao, để lộ cánh tay to, gân guốc rắn rỏi, đôi giày sauts cao ống mà em nhớ rất rõ hôm ba em chụp tấm hình này dính đầy bụi đất sinh lầy, chứng tỏ những Trâu Điền mới từ đồng ruộng về thành phố.

Anh Trâu Điền biết mà, tấm hình này chính tay ba em đã chụp cho anh, rửa ra giấy Kodak từ phòng tối chỗ làm của ba, phòng giao nhiệm Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia, vào năm Mậu Thân 68 khói lửa đen ngút làm ám đạm cả bầu trời Saigon.

Em nhớ rất rõ buổi sáng sớm đó, đất trời còn u u một ngày đầu năm Mậu Thân, những ngày còn Tết, nhưng không khí nhuốm mùi chiến tranh, một cái Tết hãi hùng của dân thủ đô Saigon vốn an lành. Gia đình em đã chạy tản cư qua nhà bà Ý Út gần chợ Bến Thành mấy hôm trước đó, vừa mới trở về Phú Lâm.

Em nhớ khi đoàn lính bước những bước chân mạnh dạn trên con đường ngang qua trước cửa nhà em, giắc sáng sớm trong khu cư xá Phú Lâm A thì cả nhà em đều đã thức. Ba mở cửa, thấy đoàn lính đi ngang, vội trở vô nhà, sửa soạn cái máy ảnh rồi trở ra, chạy theo đoàn quân đang tiến bước, với đầy đủ vũ khí như một chuẩn bị đánh nhau. Em sợ sệt, đứng trong nhà nhìn hé qua cửa sổ thấy Ba em đi theo đoàn lính và chụp hình.

Ngày hôm sau thì ba mang hình về nhà, trái từng tấm hình đã chụp lên bàn ăn. Em đứng kể bên ba ngó theo. Tự nhiên Ba cầm một tấm hình nhỏ, ngắm nghía, rồi đưa cho em, nói:

-Hình này đẹp quá, muốn giữ hông con?

Em cầm lên, nhìn thấy ...anh.

Tấm hình ba khen đẹp quá, em đã ép trong cuốn nhật ký nhỏ, dấu kín, giữ cho riêng em mà thôi. Những ngày sau đó, đoàn quân áo rằn ri còn đóng quân trong cư xá, hễ rảnh rỗi giây

phút nào, là anh tới nhà em, ngồi nói chuyện với Ba. Một già, một trẻ, coi tương đặc lắm. Sau đó, em nghe Ba nói với Má:

- Đó là Tiểu Đoàn 2 TQLC, Trâu Điền, đánh giặc giỏi lắm đó mình.

Hai chữ “Trâu Điền” nghe rất lạ. Cho nên lần nào anh tới nhà, em cũng chú ý nhìn huy hiệu trên tay áo, ngực áo trận của anh, để thấy hình Trâu Điền đó.

Anh không biết em đâu, là vì lúc đó em còn nhỏ lắm, chỉ là một cô gái rất nhỏ, luôn thắt hai bím tóc thả phía trước, đang học trường Gia Long năm đệ lục. Những lần anh tới thăm ba em, em luôn thập thò bên trong màn cửa phòng khách, nhìn anh, người lính trong tấm hình ba đã cho em.

Rồi một ngày, Ba nói với Má:

-Trâu Điền đi rồi, chắc yên rồi đó mình.

Lúc đó là Tháng Hai, sau Tết ta có mấy ngày thôi. Cư xá tự nhiên thấy buồn bã, lạnh tanh và thiếu vắng. Không biết những anh Trâu Điền đã đi đâu?

Những ngày Tết trôi qua, trong lo sợ khi những tin tức xấu đưa lại từ những cuộc tấn công Huế, Nha Trang, rồi Saigon. Tin tức rất xấu cho biết nhiều người đã bị chôn sống, bị bắt đi mất tích ở Huế, ngay tại thủ đô, không khí Tết đã mất dạng. Trường Gia Long chưa mở cửa lại cả tháng tiếp theo sau Tết, nên em vẫn còn ở nhà suốt thời gian những cuộc tấn công của cộng sản vô thành phố, nhưng chúng đã bị lính của mình dẹp tan, tuy nhiên vẫn để lại nhiều đổ nát và khăn tang.

Sau ngày “biết Trâu Điền”, em thường đọc báo của ba, để tìm xem Trâu Điền ở đâu trên bước chinh chiến?. Trước đó em có bao giờ để ý tới tin chiến sự. Em thường lấy hình anh ra coi sau mỗi lần đọc báo đó, lòng luôn nhớ anh.

Anh Trâu Điền...

Tháng Năm năm Mậu Thân, VC lại tấn công Thủ Đô Saigon lần thứ hai. Lần này, chúng đã đặt bộ chỉ huy ngay tại cư xá Phú Lâm A trong một căn biệt thự chúng đã chiếm đóng. Vài ngày trước đó hỗn loạn lắm. Mấy chị em chúng em leo lên gác, trèo lên nóc nhà ngồi để nhìn thấy khói lửa bốc lên đầu miệt Chợ Lớn. Ba em lấy máy ảnh, chụp hình khói lửa, và hình mấy chị em đang ngồi trên nóc nhà, ba chỉ tay nói máy bay trực thăng đang bắn rockets. (H: Mấy chị em leo lên mái nhà, dì Phượng bế cháu Paul)

Buổi sáng hôm đó, sớm lắm, đã nghe tiếng hỗn loạn kinh hoàng, VC trong xóm nhà lá bắn đùng đùng nhiều tiếng súng nổ, người chạy, lửa cháy. Ba em chỉ kịp chụp cái máy quay phim, máy chụp hình đeo lên cổ, kêu má thu dọn chút đồ, đưa tụi em ra trú ẩn nhà thờ Cha Hoàng, rồi ba hối hả chạy vô xóm trong để chụp hình. Máy phóng thanh đầu đó đang kêu gọi dân tản cư. Trực thăng bay quần quần trên bầu trời cư xá nhiều lắm.

Anh Trâu Điền, lúc đó anh đang ở đâu?

Tụi em chạy qua Nhà Thờ cùng với rất đông

dân chạy giặc cả cư xá lẫn xóm nhà lá phía trong. Giữa những tiếng kêu réo nhau rất kinh hoàng của cả dân cư xá tản cư, thì Ba em lại lo mặc cái áo giáp, chuẩn bị máy chụp hình, mang theo cả máy quay phim, chạy ngược hướng, đi vô chỗ VC đang đặt bộ chỉ huy. Ngồi trước sân nhà thờ, hai chị em em run rẩy lo sợ cho ba.

Anh Trâu Điền ơi!

Buổi sáng hãi hùng đó, em chưa kịp nhìn rõ mặt Ba!

Lúc này đây, khi nghĩ lại em phải tạm ngừng viết, vì nước mắt em đã tuôn tràn không viết được, không thờ được...

Em lau nước mắt rồi cố tiếp tục viết lá thư này đây.

Buổi sáng hãi hùng đó không có đoàn quân Trâu Điền, Ba em đã đi luôn.

Không, Ba em có trở về nhà anh Trâu Điền ơi!

Ba em về bằng thể xác còn nóng hổi, máu còn chảy tràn ra linh lảng, thấm ướt hết áo quần em. Hai chị em em yếu đuối đã khiêng, kéo xác Ba em về.

Ba chết vì hai viên đạn bắn xuyên người, hai cánh tay bị trói ngoặc ra sau. Máy chụp hình máy quay phim đều mất theo với mạng sống của Ba em.

Sau những ngày đó, gia đình em đã chôn cất ba, mấy bác trên Tổng Nha CSQG đã giúp đỡ lo liệu rất nhiều.

Em luôn nghĩ tới anh trong lo sợ sau cái chết của Ba. Có khi em oán trách, sao Trâu Điền không tới cứu dân lành như Trâu Điền đã tới lúc chúng nó tấn công Saigon lần thứ nhứt ??? Em tức tối. Ba em hiền quá, tại sao chúng giết Ba? Ba chụp hình, chỉ để cho con cháu biết thăm họa chiến tranh.

Trong ngày ba em bị thảm sát, đoàn lính Biệt Động Quân tới chiến đấu anh dũng và giữ an dân trong thành phố, trong Chợ Lớn. Nhưng Ba em thì đã chết!

Chúng bắt và giết Ba vì cho rằng ba là phóng

viên chiến trường. Những tên VC mặc quân phục chính qui Bắc Việt màu vàng, mặt mày non nớt đỏ hầu hết đều đã chết ở mặt trận Chợ Lớn. Em nghĩ, Ba em sẽ tha thứ cho họ.

Anh Trâu Điền.

Anh đã trở lại cư xá Phú Lâm thăm Ba vào mấy tháng sau, gần cuối năm Mậu Thân, trong một kỳ Tiểu Đoàn 2 về hậu cứ dưỡng quân, hình như gần vào dịp lễ Giáng Sinh năm 1968 thì phải. Hôm đó, em có mặt ở nhà. Anh bước vô nhà em, tươi cười như một người thân trong gia đình.

Má em thấy anh thì khóc òa, không nói được câu nào mà chỉ hình Ba trên bàn thờ.

Em nhớ, mắt anh tối sẫm, sững sờ.

Anh bước đến... đột nén nhang cắm lên bàn thờ ba em, vái thật lâu như thì thầm với Ba. Anh đã ngồi lại, má em cũng đã lấy lại bình tĩnh, hình như Má thấy anh là nhớ tới Ba nên má muốn nói chuyện với anh rất lâu, rất nhiều. Khi đó cháu Paul*, con của chị em bò trên sàn nhà chơi, thỉnh thoảng ngược khuôn mặt bầu bĩnh như thiên thần nhìn lên bà ngoại (má em) và anh. Anh nhìn theo thằng nhỏ (Paul*) rồi nói:

-Con nít sướng quá, đôi mắt nó trong xanh chưa thấy gì hết.

Má em hỏi:

-Chùng nào cháu lấy vợ? .

Em nghe anh nói:

-Cháu đi lính mới biết mạng sống người lính như chỉ mảnh trong lửa đạn, cháu đâu dám lấy vợ, khổ cho người ta.

Má hỏi thăm và nghe anh nói hai trận Mậu Thân, đợt một và đợt hai, Tiểu Đoàn Trâu Điền hy sinh nhiều!.

Em vẫn lấp ló bên trong, sau tấm màn-mành, không dám ra chào anh, mặc dù em nhìn thấy anh hằng ngày trên tấm hình Ba đã cho em. Em chưa một lần nói chuyện với anh, nhưng quen thuộc lắm anh Trâu Điền. Nhìn

Thủy Quân Lục Chiến

anh, em lại nhớ Ba em.

Anh Trâu Điền ơi!

Anh không hề biết có một cô gái nhỏ đã mang hình ảnh của anh hiên ngang trong tâm tưởng, đã theo dõi anh, từng bước quân hành trên báo chí. Tim em thót đau mỗi khi biết được Trâu Điền đang chiến đấu trên trận địa nào, chiến công hào hùng bao nhiêu, mất mát bao nhiêu người. Em đã chảy nước mắt khi nghĩ đến các anh không biết sống chết ra sao? Em cầu xin... em cầu anh linh Ba theo phù hộ các anh TQLC Trâu Điền.

Mỗi lần đọc tin chiến sự, em thấy mình già thêm biết bao nhiêu. Những lần đó, em đều lấy tấm hình anh ra nhìn, nhìn mãi, hình theo em cả trong giấc ngủ, hình ảnh anh Trâu Điền với lá rừng trên nón sắt.

Lá thư này em đã viết mà không bao giờ gửi, vì em đâu biết anh Trâu Điền đang ở nơi nào, đang còn sống trên mảnh đất chiến tranh đầy thống khổ của dân tộc Việt Nam mình, hay anh đã trở về trên đôi nạng gỗ mà không muốn đến thăm Má và en nữa! Hoặc bất hạnh cho em là anh đã nằm lại đâu đó trong xó rừng góc núi sau những trận đánh kinh hồn ở Hạ Lào, Quảng Trị, Huế, Đà Nẵng mà báo chí, radio, TV tường thuật hằng ngày!

Em viết lá thư này, như một nhu cầu yêu thương dành cho anh Trâu Điền, người bạn trẻ của Ba. Hình ảnh Ba và anh Trâu Điền luôn gắn liền nhau, trong lòng em. Em giữ lá thư không gửi trong cuốn nhật ký này. Cầu chúc cho anh mọi sự bình an.

***

Ghi chú thêm của người viết:

Tấm hình Anh Trâu Điền yêu dấu đã theo em suốt 7 năm dài, tấm hình em ép trong cuốn nhật ký cùng với lá thư viết năm 1970 tại cư xá đêm mưa, đã ở lại VN, đã mất vào những ngày cuối Tháng Tư, năm 75 khi gia đình em chạy trốn khỏi nước.

Nay nhân dịp Tháng 7, tháng những anh Cọp Biển họp mặt, em nhớ lại, viết lại trong chập chùng luyến thương, với lòng mong ước người anh Trâu Điền có mặt trong những ngày đại hội cùng đồng đội hoặc anh vẫn còn sống sót đâu đó sau cơn hồng thủy để Anh biết rằng trên mặt đất này, vẫn còn có một người luôn nhớ tới các anh TQLC và nhất là anh Trâu Điền ngày xưa.

Cô gái Phú Lâm A Chợ Lớn
Saigon 1968

Chị hai của em, tức Mẹ Paul và Paul Choate (cháu nhỏ ngày xưa) nay là Chỉ Huy Trưởng Đội Air Craft US70 (hình chụp tại San Diego năm 2014)